

Arrest

nr. 108 534 van 23 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat V. GUL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het Armeense staatsburgerschap te bezitten en van Armeense origine te zijn. U bent geboren in Yerevan (Armenië), waar u ook woont.

U werkt als financieel verantwoordelijke voor de Converse Bank in Yerevan. In die functie houdt u toezicht op alle financiële verrichtingen binnen de bank.

Eind mei 2012 wordt u aangesproken door de bankdirecteur T. A. en de voorzitter van de financiële raad A. T.-D. Ze verwachten van u dat u onderzoek doet naar de financiële transacties van presidentskandidaat V. O. en zijn Civilitas-beweging. U vindt echter geen onregelmatigheden.

Als u hen dit meldt, gaan ze hier niet mee akkoord en verwachten van u dat u een document ondertekent waarin staat dat O. geld van zijn beweging voor privédoeleinden gebruikt en belastingen ontduikt. Dit willen ze omdat ze aanhangers zijn van de heersende partij Hanrapetakan (HHK). Met deze

valse informatie kan men zo tegen O. een rechtszaak beginnen waardoor hij niet meer zou kunnen deelnemen aan de presidentsverkiezingen.

U weigert echter mee te werken met uw directieleden. Meer nog, u zegt hen dat u zelf hun eigen fraudeuleuze praktijken aan het licht zal brengen.

Op 1 september 2012 is E. E. in het land; hij is één van de eigenaars van Converse Bank. Via zijn chauffeur laat u hem weten dat u hem wil spreken over fraudeuleuze praktijken binnen zijn bank.

De volgende dag wordt u door vier à vijf personen op straat in elkaar geslagen. Als u de dag daarop naar de dokter gaat om uw wonden te laten verzorgen, wordt de politie ingelicht. U dient bij hen een klacht in tegen uw twee oversten waarbij u verklaart dat ze betrokken zijn bij fraude, waarvan u de bewijzen heeft (die bewaart u op een USB-stick).

Vanaf dat moment begint zowel u als uw vrouw dreig telefoons te krijgen, wat tot spanningen zal leiden tussen jullie beiden.

Op 20 september 2012 wordt er bij u thuis ingebroken (uw vrouw en u zijn op dat moment niet thuis). Allerlei documenten zijn verdwenen, maar niet de bewuste USB-stick die u in uw auto bewaart. U gaat opnieuw naar de politie, maar zonder resultaat.

Uw vrouw kan de situatie niet meer aan, wat op 13 november 2012 zal leiden tot jullie scheiding.

Op 22 november 2012 wordt u opgebeld door de politie van Shengavit met de vraag om u te komen melden met uw bewijsmateriaal.

Als u hen dat overhandigt, verandert de toon. Ze dreigen dat u maar beter kan ophouden met uw onderzoek. Als u hen zegt dat u ook nog kopies van de informatie heeft (wat echter niet waar is), wordt u uitgescholden en geslagen. U wordt geblinddoekt, meegenomen en vastgehouden in een luxueuze villa.

Op de derde dag van uw vasthouding slaagt u erin te ontsnappen. U neemt een taxi naar een vriend die u naar zijn tante brengt. Daar blijft u tot u uit Armenië vertrekt.

Sinds uw ontsnapping uit de villa, worden ook uw zus en haar familie vaak lastiggevallen en bedreigd. Daardoor zullen ze een aantal keer van adres veranderen.

Uiteindelijk verlaat u Armenië op 30 december 2012. Met een bus gaat u met een reisgroep via Georgië naar Turkije. Vanuit dat land steekt u met diezelfde bus de Griekse grens over. Van Griekenland gaat het verder naar Italië en zo via Frankrijk naar Parijs. De bus gaat verder naar Nederland, maar op de terugweg stapt u op 6 januari 2013 uit in België. Daar vraagt u de volgende dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer bij de Belgische asielinstanties: uw origineel werkboekje, een originele werkbadge, uw origineel rijbewijs, uw originele geboorteakte, uw origineel medisch boekje, uw originele scheidingsakte en de originele overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u medewerkers van de Armeense regering vreest, meer bepaald leden van de Republican Party en de politie van Shengavit, omdat u bezwarende informatie kenbaar had gemaakt over twee directieleden van uw werk. Die hadden op hun beurt reeds van u geëist dat u zou meewerken in het opzetten van een valse rechtszaak tegen presidentskandidaat V. O., maar dat wou u niet doen (CGVS p. 7 e.v.).

Het commissariaat-generaal is echter van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Om te beginnen legt u dermate vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen af over de **oorzaak van uw problemen** (nl. de beschuldiging vanwege uw directie aan het adres van O. en uw openbaringen over de fraude van uw directie), dat deze ongeloofwaardig worden.

U verklaart dat twee directieleden op uw werk, meer bepaald T. A. en A. T.-D., van u eisten dat u papieren zou ondertekenen waarop stond dat V. O. vervalsingen had gepleegd met geld bij Converse Bank; zo zou hij geld van zijn Civilitas-beweging in eigen zakken gestoken hebben en belastingen ontdoken hebben – dit was echter niet waar volgens wat u daarover in uw hoedanigheid als verantwoordelijke voor financiële veiligheid kon nagaan (CGVS p. 8).

Als u daarop gevraagd wordt wat O. volgens die vervalste papieren dan precies verkeerd zou gedaan hebben, heeft u het over 'bepaalde financiële transacties die door de directie vervalst werden' (CGVS, p. 10).

Over wat u precies bedoelt met deze valse transacties blijft u zeer vaag: 'Civilitas heeft 2 miljoen dollar op de rekening. Dat was enkel bedoeld voor Civilitas. Ze hebben gezegd dat ze 100.000 voor eigen rekening gebruikten, 100.000 voor zijn vrouw, 100.000 voor reizen en zo... Herkomst van waar het kwam, stond er ook op. Om de belastingen te ontduiken'.

Waar het geld op de Civilitas-rekening vandaan kwam, weet u echter niet concreet te zeggen; u heeft het hierover enkel over het vage 'een organisatie in de Verenigde Staten die een fabriek verkocht'. Als u

daarop nogmaals verduidelijking wordt gevraagd omtrent welke valse transacties O. dan zou gedaan hebben, blijft u andermaal onduidelijk – u weet zelfs niet hoeveel geld hij waarvoor gebruikt zou hebben ('ik weet dat niet. Dat was vervalst. Ik denk rond 500.000 of 200.000 dollar verschil').

Gevraagd naar hoe de vermeende belastingontduiking zichtbaar zou zijn aan de hand van louter financiële transacties bij Converse Bank en hoe dat volgens de valse beschuldiging werd aangetoond, slaagt u eropnieuw niet in een coherent en duidelijk antwoord te geven; hierbij verwijst u enkel naar het geld van Civilitas dat O. voor privédoeleinden zou gebruikt hebben.

Verder verklaart u O. nooit gecontacteerd te hebben in verband met deze valse beschuldigingen tegenover hem vanwege de bankdirectie (CGVS p. 10-11).

Welnu, als uw directieleden O. valselijk beschuldigden van het gebruik van Civilitas-geld voor privédoeleinden en van belastingontduiking en van u eisten dat u dit zou bevestigen door papieren hierover te ondertekenen, kan van u verwacht worden dat u precies en concreet kan aangeven van waar het Civilitas-geld kwam, welke bedragen O. voor welke privédoeleinden zou gebruikt hebben en hoe de directie de vermeende belastingontduiking kon bewijzen om zo een rechtszaak tegen O. te starten – u was immers specialist financiële veiligheid bij Converse Bank en was in die hoedanigheid onderdeel van de directie en moest de financiële transacties van de bank onderzoeken (CGVS p. 3).

Bovendien is het bijzonder vreemd dat u O. nooit heeft gecontacteerd over deze valse beschuldigingen. U beschikte immers over bewijzen dat O. niets verkeerd had gedaan met het Civilitas-geld bij Converse, wat hem uitermate van pas zou komen in de valse rechtszaak tegen hem (waardoor hij niet meer mocht deelnemen aan de presidentsverkiezingen).

Dat u dat niet deed 'omdat u hem niet kent en niets met politiek te maken heeft' (CGVS p. 11), is in deze slechts een pover argument.

Daarnaast verklaart u dat u, als reactie op de eis van uw directieleden om mee te werken aan de valse beschuldigingen tegen O., besliste bezwarende informatie over deze directieleden bekend te maken – u was door eigen onderzoek namelijk te weten gekomen dat ze betrokken waren bij frauduleuze praktijken (CGVS p. 8).

U verklaart hierover dat ze valse kredieten uitschreven, bijvoorbeeld op naam van hun familieleden of organisaties die niet bestaan.

Als u gevraagd wordt over welke kredieten het concreet gaat, wanneer dat was en om welke niet-bestaande organisaties het zou gaan, blijft u echter zeer vaag en beperkt u zich tot het benoemen van één organisatie ('Leader Mobile is één van de namen. Ook op naam van particulieren. Ook nieuwe organisaties die zogezegd gestart werden. Je kan dat makkelijk openen. Ik had een lijst met alles. Ik herinner nu niet alles. Die Leader Mobile weet ik wel nog') (CGVS p. 12).

Als u daadwerkelijk eigen onderzoek voerde naar de frauduleuze praktijken van uw directieleden en daarvan over bewijzen beschikt, is het weinig geloofwaardig dat u de valse kredieten waarover u spreekt zo slecht kan illustreren en zich beperkt tot enkel de naam van één organisatie, hoewel u verklaart dat er meerdere particulieren en organisaties bij de fraude betrokken waren.

U verklaart dat u het bewijsmateriaal over de fraude bewaarde op papier en op USB-stick, maar hiervan legt u geen enkel begin van bewijs voor: u had deze informatie immers aan de politie gegeven om uw directie aan te klagen zonder daarvan een kopie gemaakt te hebben (CGVS p. 8-9 & p. 12).

Het is echter maar weinig aannemelijk dat iemand met een functie als de uwe (i.c. financieel verantwoordelijke bij één van de grootste banken in Armenië) er niet aan denkt om een kopie te maken van hét bewijsmateriaal tegen zijn eigen bazen die van hem eisten mee te werken aan het boycotten van een presidentskandidaat.

Uw verklaring hiervoor ('met zoveel ervaring heb ik er zelfs niet aan gedacht dat ik de bewijzen bij de politie zou kwijtspelen') is in deze context weinig toereikend.

Deze elementen maken de oorzaak van uw problemen totaal ongeloofwaardig.

Zelfs over de door u aangehaalde **feiten die u als gevolg daarvan zou meegemaakt hebben** – voor zover daar nog geloof aan kan worden gehecht – legt u weinig aannemelijke verklaringen af.

Zo blijft u bijzonder vaag over de frequentie van de telefonische bedreigingen die u en uw vrouw kregen: 'verschillende keren', 'enkele keren', 'veel' en 'ik kan het niet zeggen' (CGVS p. 11).

Daarnaast verklaart u dat ook uw zus bedreigd, gebeld en bezocht werd; gevraagd naar hoeveel keer dit gebeurde, houdt u het op het vage 'meerdere keren'. Bovendien zou uw zus volgens u meerdere keren verhuisd zijn wegens deze bedreigingen, maar van welk naar welk adres ze dan verhuisden weet u vreemd genoeg niet (CGVS p. 9-10).

Als u, uw vrouw en uw zus effectief het slachtoffer werden van bedreigingen, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat u over deze zaken duidelijkere antwoorden kan geven.

Daarnaast verklaart u dat u een klacht ging indienen bij de politie van Shengavit tegen de slagen die u op 2 september 2012 op straat kreeg en dat u daarbij vermeldde waarmee dit incident verband hield (CGVS p. 8 & p. 11-12).

Hiervan legt u echter geen enkel begin van bewijs neer; nochtans gebeurde het indienen van de klacht volgens u op de officiële manier.

Verder verklaart u dat u op de vlucht bent gegaan voor de autoriteiten van uw land (meer bepaald leden van de regeringspartij Republican Party en de politie, CGVS p. 7) die naar eigen zeggen naar u op zoek zijn (CGVS p. 10).

Het Commissariaat-generaal deelt deze mening echter niet.

In dit verband kan verwezen worden naar uw officiële scheiding op 13 november 2012, waarover u verklaarde geen enkel probleem met de autoriteiten ondervonden te hebben tijdens de scheidingsprocedure (CGVS p. 6 + document 7).

Op 30 december 2012 vertrok u dan uit Armenië: vanuit Yerevan ging u in een toeristenbus naar Georgië. U verklaart dat u daartoe uw paspoort aan de groepsbegeleider gaf omdat hij voor u een visum regelde. Aan de grens Armenië-Georgië was het deze man die uw paspoort toonde aan de grenscontrole; u verklaart dat er daarbij geen enkel probleem was (CGVS p. 4-5 & p. 6-7).

Welnu, als u effectief problemen zou gehad hebben met de autoriteiten van uw land zoals u beweert, is het weinig geloofwaardig dat u kort voor uw vertrek nog probleemloos een administratieve procedure kon doorlopen (nl. uw scheiding) en dat u bij uw vertrek zelf geen problemen zou ondervonden hebben toen u uw land onder uw eigen identiteit verliet.

Ten slotte dient nog gewezen te worden op een aantal cruciale elementen uit uw asielrelaas die u pas voor het eerst tijdens het gehoor op het CGVS vermeldt en waarover u bij uw asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) überhaupt niets verteld had (zie CGVS vragenlijst 18.01.2013 p. 4 vraag 3.5).

Het gaat hier meer bepaald om de inbraak bij u thuis op 20 september 2012 waarbij men volgens u op zoek was naar uw bezwarende documenten en USB-stick (CGVS p. 8) (en waarover u op de DVZ helemaal niets vermeldde), en om uw driedaagse vasthouding in de villa toen u een klacht ging indienen bij de politie, waarbij u er wel in slaagde te ontsnappen via het toiletraam (CGVS p. 9) (op de DVZ zegt u niets over een driedaagse vasthouding en ontsnapping maar verklaart u 'de dag dat ik alle bewijzen bij de politie bracht, werd me onmiddellijk duidelijk gemaakt dat ik me niet meer mocht moeien of ik zou problemen krijgen. Ik vroeg om de documenten terug te krijgen maar ze weigerden. De bedreigingen bleven aanhouden. Dit alles deed me besluiten om het land te verlaten').

Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht en alle meegemaakte feiten indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is (i.c. een inbraak in het huis, een meerdaagse vasthouding en een ontsnapping).

Het feit dat u nagelaten heeft dit te doen, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde feiten.

Als u hierop gewezen wordt, verklaart u enkel 'dat werd niet gevraagd' en 'ik heb enkel hun vragen beantwoord' (CGVS p. 13).

Dit vormt echter geen afdoende verklaring voor het niet vermelden van deze feiten; de huiszoeking, de driedaagse vasthouding en de ontsnapping kunnen immers bezwaarlijk als onbelangrijk of niet-relevant beschouwd worden in uw asielrelaas.

Wat betreft uw **reisroute**, verklaart u op 30 december 2012 met een toeristenbus van Armenië door Georgië, Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk naar België gereden te zijn waar u aankwam op 6 januari 2013.

Uw paspoort had u op 18 december 2012 al afgegeven aan de groepsbegeleider omdat hij in uw plaats een visum regelde.

Over dit visum verklaart u dat het er één was voor een Europees land maar voor welk weet u niet (dat interesseerde u volgens uw eigen verklaringen niet). De begeleider hield steeds uw paspoort bij en toonde dit zelf aan de Armeens-Georgische grens (zonder dat er daarbij problemen waren, zie boven).

U verklaart de Europese Unie in Griekenland binnengekomen te zijn met de bus, komende vanuit Turkije; daarbij werd er geen identiteitscontrole uitgevoerd.

Als u gevraagd wordt waar uw paspoort op dit moment is verklaart u te vermoeden dat dat nu in Armenië is bij de groepsbegeleider 'omdat hij moest kunnen aantonen dat u was teruggekeerd' – aan wie of waar hij dat moest aantonen, weet u echter niet (CGVS p. 4-5 & p. 6-7).

Deze verklaringen omtrent uw reisroute en paspoort zijn niet geloofwaardig.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden waarbij uitzonderingen quasi onbestaande zijn. Bij wijze van voorbeeld kan in deze context verwezen worden naar de Poolse grens waarover informatie aan het administratief dossier is toegevoegd.

Er kan dan ook weinig geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u met een gewone toeristenbus de Schengen-zone zijn binnengekomen zonder daarbij persoonlijke paspoortcontrole gekregen te hebben en dat u niet zou weten welk visum voor welk land er in uw paspoort stond.

Ook is het uiterst opvallend dat u niet weet op welke manier de groepsbegeleider moest aantonen dat u was teruggekeerd (naar Armenië) waarvoor hij uw paspoort terug moest meenemen naar Armenië. Hierdoor ontstaat het sterke vermoeden dat u uw Armeense paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit wordt nog versterkt door uw verklaringen op de DVZ waar u zei dat u reisde met een vals paspoort dat werd bijgehouden door de smokkelaar (DVZ verklaring 18.01.2013 p. 7 vraag 35).

Dit klopt echter niet met uw verklaringen op het CGVS als zou u met uw eigen paspoort gereisd hebben (dat weliswaar werd bijgehouden door de groepsbegeleider).

Hiermee geconfronteerd verklaart u enkel dat u dat niet gezegd heeft op de DVZ (CGVS p. 13); wat echter geen toereikende verklaring is voor deze tegenstrijdigheid.

Dit ondermijnt andermaal de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Een bijkomend element is het volgende.

U verklaart dat de groepsbegeleider voor u in december 2012 een visum regelde voor een Europees land (voor welk land weet u niet; volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dit voor Griekenland te zijn) en dat u (of iemand anders in uw plaats) nooit een visum heeft aangevraagd bij een of andere ambassade op een ander moment (CGVS p. 5).

Echter, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat u in juli 2012 ook al eens een visum kreeg uitgereikt (ook voor Griekenland) voor een voorziene reis van 20 juli 2012 tot 18 augustus 2012.

Dit strookt allerminst met uw verklaringen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u een eerder (gepland) vertrek uit uw land probeert te verbergen, wat niet in overeenstemming zou zijn met uw asielrelaas (een aanzienlijk deel van uw problemen zou zich immers vanaf september 2012 afgespeeld hebben).

Als u hiermee geconfronteerd wordt, blijkt u hier geen overtuigend antwoord op te kunnen geven (CGVS p. 13).

*Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om ten aanzien van uw land van herkomst Armenië een vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen. De **documenten** die u neerlegt veranderen hier niets aan.*

Uw rijbewijs, uw geboorteakte en uw scheidingsakte bevatten immers louter informatie over uw identiteit en uw echtelijke situatie, wat hier niet betwist wordt.

Uw werkboekje en uw werkbadge bevestigen uw werk bij Converse Bank maar tonen niets aan in verband met de (oorzaken van uw) problemen die u daar zou ondervonden hebben.

De overlijdensakte van uw vader toont aan dat uw vader overleed in 2009 – volgens u in verdachte omstandigheden omdat hij corruptie in verband met humanitaire hulp aan een ziekenhuis had aangeklaagd (CGVS p. 6 & p. 8) – maar u verklaart dat zijn overlijden niets te maken heeft met de problemen waarvoor u een asielaanvraag indient. Bijgevolg speelt dit document slechts een ondergeschikte rol in de appreciatie van de door u aangehaalde problemen.

Uw medisch boekje bevat een diagnose van een aantal verwondingen die u zou opgelopen hebben op 3 september 2012 als gevolg van slagen (CGVS p. 5 + document 4). Dit toont echterop geen enkele manier aan dat dit zou gebeurd zijn in de omstandigheden zoals u ze beschrijft, nl. op straat aangevallen door onbekenden nadat u de dag ervoor een afspraak wilde maken met de eigenaar van Converse Bank om te spreken over de fraude van de twee directieleden (CGVS p. 8). Over deze feiten werd bovendien reeds omstandig aangetoond dat ze ongeloofwaardig zijn (zie boven).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 11 mei 2013 een schending aan van de motiveringsplicht voortvloeiend uit artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; een schending van artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet); een schending van artikel 1, A. van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsmede van een *“kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding”* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Betreffende de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker erg vaag is over de vermeende financiële fraude, wijst verzoeker erop dat hij van bij het begin stelde dat het om een vervalste fraude ging en het om bedragen ging die voor privédoeleinden zouden zijn gebruikt, zonder enige rechtvaardiging; de bankdirectie had volgens hem enkel voor ogen om V. O. te bekladden en zodoende te hinderen bij de presidentsverkiezingen.

Verzoeker laat gelden dat van hem niet verwacht kan worden dat hij de vervalsing rechtvaardigt. Hij stelt dat de bedoeling van de directie er enkel in bestond zonder meer een beschuldiging uit te brengen waarbij O. onschuldig zou kunnen worden verklaard, doch deze beschuldiging, zou een aderslating hebben betekend voor hem en zijn partij.

Verzoeker stelt dat hij geen kopie heeft genomen van zijn gegevens.

Waar werd vastgesteld dat verzoeker O. nooit heeft gecontacteerd in verband met de valse beschuldigingen, erkent verzoeker dat hij enkel contact heeft opgenomen met de eigenaar van de Converse bank, die in tegenstelling tot O., wel bereikbaar was.

Over de in de beslissing weerhouden vage verklaringen aangaande de bezwarende informatie over de directieleden die hij bekend trachtte te maken, bevestigt verzoeker dat hij hoewel hij een hele lijst heeft gezien, zich enkel de naam Leader Mobile herinnert als voorbeeld van een niet bestaande organisatie.

Aangaande de vaststelling dat hij geen kopieën had genomen van deze informatie, stelt verzoeker dat hij de informatie in volle vertrouwen met oog op het afronden van het onderzoek overhandigde aan het politiekantoor. Dat hij er niet aan dacht om kopieën te maken, wijst hij aan het feit dat het verhaal zich te snel ontwikkelde.

Aan verzoeker werd in de bestreden beslissing tevens ten laste gelegd dat hij geen enkel begin van bewijs bijbracht over de klacht die hij bij de politie indiende voor de slagen die hij op 2 september 2012 op straat kreeg. Hij verklaart dat hij hiervan geen bewijs kreeg en stelt dat het in Armenië veeleer normaal is dat er geen kopieën van een proces-verbaal worden afgeleverd. Hij voegt er nog aan toe dat hij thans geen bewijs meer kan opvragen, gezien dit levensgevaarlijk zou zijn.

Betreffende het motief in de beslissing dat verzoeker ondanks zijn problemen met de autoriteiten, geen enkel probleem ondervond bij zijn officiële scheiding, merkt verzoeker op dat zijn vrouw pas na de echtscheiding, werd opgebeld door onbekenden. Hij voert aan dat hem niet ten kwade kan worden geduid dat zijn echtscheidingsprocedure probleemloos is verlopen, en motiveert dat *“de vijand zou wel zo zijn eigen redenen hebben, die voor verzoeker niet verhuld zijn”* (zie het verzoekschrift, p. 5). Verzoeker acht dit motief van de commissaris-generaal dan ook weinig overtuigend.

Verzoeker besluit dat hij tijdens zijn eerste verhoor zijn verhaal slechts zeer summier heeft mogen vertellen en hij pas op het Commissariaat-generaal vrijuit zijn asielrelaas heeft kunnen uiteenzetten. De incoherenties die daaruit zouden kunnen voortvloeien zijn aldus verzoeker, dan ook niet aan hem te wijten.

Ook stelt hij dat hij sinds zijn aankomst in België door een psycholoog wordt gevolgd, omdat hij door stress en angst nog steeds niet bekomen is van wat hem overkomen is; de onzekerheid waarin hij nu nog steeds verkeert, maakt deze situatie nog erger.

Verzoeker benadrukt tevens dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, vreest voor zijn leven; *“hij heeft de corruptie in zijn vaderland in levende lijven meegemaakt en is er ook het slachtoffer van geworden”* (zie het verzoekschrift, p. 5).

Verzoeker stelt aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vast dat de commissaris-generaal zijn beslissing motiveert door te stellen dat de gevechtshandelingen in zijn land de laatste jaren sterk afgenomen zijn, hoewel er toch sprake is van geweld door de ordediensten. Verzoeker wijst erop dat hij hiervan een bewijs bijbrengt, m.n. een attest van zijn medisch psychologische behandeling van 6 mei 2013.

Hij stelt dat zijn leven er in gevaar is omdat hij niet heeft gehoorzaamd aan de heersende partijpolitiek. Volgens hem zal hij zolang de partij “Hanrapetakan” er aan de macht is, door de autoriteiten gevisieerd worden, waardoor hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker vraagt de Raad de bestreden beslissing nietig te verklaren en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een “avis psychologique” van 6 mei 2013.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij de Armeense regering meer bepaald leden van de “Republican Party” en de politie van Shengavit vreest omdat hij bezwarende informatie kenbaar had gemaakt over twee directieleden van zijn werkgever, de Converse Bank.

Die hadden eerder van hem geëist dat hij zou meewerken in het opzetten van een valse rechtszaak tegen presidentskandidaat V. O., wat hij had geweigerd (zie het verhoorverslag van 4 maart 2013, p. 7 e.v.).

De Raad stelt vast dat verzoeker er echter niet in slaagt zijn vrees voor vervolging zoals bedoeld in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Vooreerst legt verzoeker dermate vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen af over de oorzaak van zijn problemen, met name de beschuldiging vanwege de directie aan het adres van O. en zijn openbaringen over de fraude van de directie, dat deze ongeloofwaardig worden.

Verzoeker verklaart dat twee directieleden van de bank waar hij werkte, meer bepaald T. A. en A. T.-D., van hem eisten dat hij documenten zou ondertekenen waarin stond dat V. O. vervalsingen had gepleegd met geld bij Converse Bank; zo zou deze geld van zijn Civilitas-beweging in eigen zak gestoken hebben en belastingen ontdoken hebben wat volgens verzoeker niet waar was gezien hij dit in zijn hoedanigheid als verantwoordelijke voor financiële veiligheid, kon nagaan (zie zijn verhoorverslag p. 8).

Op de vraag bij het verhoor wat O. volgens die vervalste papieren dan precies in de schoenen werd geschoven, had verzoeker het vaag over *“bepaalde financiële transacties die door de directie vervalst werden”* (zie zijn verhoorverslag, p. 10).

Over wat hij precies bedoelde met deze valse transacties bleef verzoeker opnieuw zeer vaag: *“Civilitas heeft 2 miljoen dollar op de rekening. Dat was enkel bedoeld voor Civilitas. Ze hebben gezegd dat ze 100.000 voor eigen rekening gebruikten, 100.000 voor zijn vrouw, 100.000 voor reizen en zo... Herkomst van waar het kwam, stond er ook op. Om de belastingen te ontduiken”* (zie het verhoorverslag p. 10).

Waar het geld op de Civilitas-rekening vandaan kwam, kan verzoeker echter niet concreet te zeggen. Hij stelt zeer vaag dat het geld afkomstig is van ‘een organisatie in de Verenigde Staten die een fabriek verkocht’; doch hij weet niet welke organisatie dit is.

Als hem daarop nogmaals verduidelijking wordt gevraagd omtrent welke valse transacties O. dan zou gedaan hebben, blijft verzoeker andermaal onduidelijk; hij weet zelfs niet hoeveel geld O. waarvoor gebruikt zou hebben: *“ik weet dat niet. Dat was vervalst. Ik denk rond 500.000 of 200.000 dollar verschil”* (zie zijn verhoorverslag, p. 10).

Gevraagd hoe de vermeende belastingontduiking zou blijken uit louter financiële transacties bij Converse Bank en hoe dat de valse beschuldiging kan worden aangetoond, slaagt verzoeker er niet in een coherent en duidelijk antwoord te geven; hierbij verwijst hij enkel naar het geld van Civilitas dat O. voor privédoeleinden zou gebruikt hebben.

Echter als de bedoelde directieleden O. valselijk beschuldigden van het gebruik van Civilitas-geld voor privédoeleinden en van belastingontduiking en van verzoeker eisten dat hij dit zou bevestigen door documenten hierover te ondertekenen, kan van hem in alle redelijkheid verwacht worden dat hij precies en concreet kan aangeven vanwaar het Civilitas-geld kwam, welke bedragen O. voor welke privédoeleinden zou gebruikt hebben en hoe de directie de vermeende belastingontduiking kon bewijzen om zo een rechtszaak tegen O. te starten. Verzoeker was immers specialist financiële veiligheid bij Converse Bank en was in die hoedanigheid onderdeel van de directie en moest de financiële transacties van de bank onderzoeken (zie zijn verhoorverslag, p. 3).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als verklaring voor zijn onwetendheid aan dat het om een loutere beschuldiging vanwege de directie ging en dat V. O. uiteraard onschuldig zou worden verklaard doch de beschuldiging intussen een adering voor hem en zijn partij zouden betekenen.

De Raad stelt echter vast dat wanneer verzoeker bij zijn verhoor gevraagd werd wat V. O. volgens de stukken die hij diende te ondertekenen, precies verkeerd zou hebben gedaan, hij het volgende antwoordde: *“Dat was een uittreksel vd bank dat hij valse dingen zou gedaan hebben. Bepaalde financiële transacties. Maar ze (directie) hebben die vervalst”* (zie het verhoorverslag, p. 10).

Hieruit blijkt derhalve dat de stukken niet louter een beschuldiging ten aanzien van V. O. inhielden, doch ook gegevens bevatten omtrent de wijze van fraude. Dit valt eveneens af te leiden uit het antwoord van verzoeker *“rond 500.000 of 200.000 dollar verschil”* (zie het verhoorverslag, p. 10) op de vraag hoeveel geld voor de transactie door V. O. volgens de -valse- beschuldiging zou gebruikt zijn.

Gelet op het feit dat de vervalste documenten die hij diende te ondertekenen, wel degelijk gedetailleerde informatie bevatte over de aan V. O. (ten onrechte) ten laste gelegde fraude, is het niet aannemelijk dat verzoeker hierover dermate vage verklaringen aflegt.

Bovendien is het ongeloofwaardig dat verzoeker, volgens zijn verklaringen O. nooit gecontacteerd heeft in verband met deze valse beschuldigingen tegenover hem vanwege de bankdirectie (zie het verhoorverslag, p. 10-11). Verzoeker beschikte immers over bewijzen dat O. niets verkeerd had gedaan met het Civilitas-geld bij Converse, wat hem zeker van pas zou komen in de valse rechtszaak tegen hem -waardoor hij niet meer mocht deelnemen aan de presidentsverkiezingen-.

Dat verzoeker dat niet deed *“omdat hij hem niet kent en niets met politiek te maken heeft”* (zie het verhoorverslag, p. 11), wordt niet aanvaard. Indien verzoekers' problemen werkelijk hun oorsprong vonden in zijn weigering om mee te werken aan het opzetten van een valse fraudezaak, is het ongeloofwaardig dat verzoeker zelfs geen enkele poging zou hebben ondernomen om O. hiervan in te lichten, temeer gelet op de vooraanstaande functie van deze laatste.

Daarnaast verklaart verzoeker dat hij, als reactie op de vraag van de twee directieleden om mee te werken aan de valse beschuldigingen tegen O., besliste bezwarende informatie over deze directieleden openbaar te maken. Hij was namelijk door eigen onderzoek namelijk te weten gekomen dat ze zelf betrokken waren bij frauduleuze praktijken (zie het verhoorverslag, p. 8).

Verzoeker legt hieromtrent uit dat ze valse kredieten uitschreven, bijvoorbeeld op naam van familieleden of op naam van onbestaande organisaties.

Op de vraag bij zijn verhoor op 4 maart 2013 over welke kredieten het concreet ging, wanneer dat precies was en om welke niet-bestaande organisaties het ging, blijft verzoeker echter zeer vaag en beperkte hij zich tot het noemen van één naam: *“Leader Mobile is één van de namen. Ook op naam van particulieren. Ook nieuwe organisaties die zagezegd gestart werden. Je kan dat makkelijk openen. Ik had een lijst met alles. Ik herinner nu niet alles. Die Leader Mobile weet ik wel nog”* (zie het verhoorverslag, p. 12).

Als verzoeker daadwerkelijk eigen onderzoek voerde naar de frauduleuze praktijken van bedoelde directieleden, bepaalde vaststellingen deed en daarvan over bewijzen beschikte, is het on geloofwaardig dat hij die praktijken slechts zo summier slecht kan toelichten en slechts een naam van één organisatie kan opnoemen, hoewel hij verklaarde dat er meerdere particulieren en organisaties bij de fraude betrokken waren.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich daarenboven betreffende deze vaststelling, in zijn verzoekschrift beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van dezelfde verklaringen is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278); het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij in gebreke blijft.

Verzoeker verklaart verder dat hij het bewijsmateriaal over de fraude bewaarde op papier en op USB-stick, maar hiervan legt u geen enkel begin van bewijs voor. Hij verklaart dat hij deze informatie immers aan de politie had gegeven om zijn directie aan te klagen zonder daarvan een kopie gemaakt te hebben (zie verhoorverslag, p. 8-9, p. 12).

Het is echter volgens de Raad niet aannemelijk dat een persoon met een functie als verzoeker, met name een financieel verantwoordelijke bij één van de grootste banken in Armenië, nalaat om een kopie te maken van hét bewijsmateriaal van een misdrijf gepleegd door zijn eigen oversten die eerder van hem eisten aan een valse zaak mee te werken. Zijn verklaring hiervoor (*“met zoveel ervaring heb ik er zelfs niet aan gedacht dat ik de bewijzen bij de politie zou kwijtspelen”*) (zie het verhoorverslag p. 12) wordt niet aangenomen.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij de informatie in volle vertrouwen met oog op het afronden van het onderzoek overhandigde aan de politie; dat hij er niet aan dacht om kopieën te maken, wijt hij aan het feit dat de zaak zich te snel ontwikkelde.

De Raad is van oordeel dat de snelle ontwikkelingen van de gebeurtenissen geen verklaring kan bieden voor het feit dat hij geen kopie maakte van het bewijsmateriaal.

Verzoeker verklaarde immers dat op 20 september 2012 bij hem thuis werd ingebroken, terwijl hij pas op 22 november 2012 -meer dan twee maand later- werd opgebeld door de politie van Shengavit met de vraag om zich te komen melden met het bewijsmateriaal.

Indien die gebeurtenissen zich werkelijk zouden hebben voorgedaan, kan van verzoeker worden verwacht dat hij na de inbraak en vóór afgifte van zijn enig bewijsstuk aan de politie, de nodige voorzorgen zou maken en in tussentijd aldus kopieën van zijn bewijsmateriaal zou hebben gemaakt. De vaststelling dat verzoeker dit niet heeft gedaan, keert zich tegen de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Deze elementen leiden tot het besluit dat de oorzaak van verzoekers problemen ongeloofwaardig zijn. Daarenboven legt verzoeker over de door hem aangehaalde feiten die hij als gevolg daarvan zou meegemaakt hebben, ook geen aannemelijke verklaringen af.

Zo blijft hij bijzonder vaag over de frequentie van de telefonische bedreigingen die hij en zijn vrouw kregen: *“verschillende keren”, “enkele keren”, “veel”* en *“ik kan het niet zeggen”* (zie het verhoorverslag, p. 11).

Daarnaast verklaart hij dat ook zijn zus bedreigd, gebeld en bezocht werd; gevraagd naar hoeveel keer dit gebeurde, houdt verzoeker het op *“meerdere keren”*. Bovendien zou zijn zus volgens hem meerdere keren verhuisd zijn wegens deze bedreigingen, maar van welk naar welk adres zij dan verhuisde, weet hij niet (zie het verhoorverslag, p. 9-10).

Als verzoeker, zijn vrouw en zijn zus effectief het slachtoffer werden van bedreigingen, kan toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij over deze zaken meer duidelijke antwoorden kan geven.

Daarnaast verklaart verzoeker dat hij een klacht indiende bij de politie van Shengavit tegen de agressie van 2 september 2012 op straat kreeg en dat hij daarbij vermeldde waarmee dit incident verband hield (zie het verhoorverslag p. 8, p. 11-12).

Hij legt hiervan geen enkel begin van bewijs neer niettegenstaande volgens hem het indienen van de klacht op officiële manier gebeurde.

Verder verklaart verzoeker dat hij op de vlucht is gegaan voor de autoriteiten van zijn land, meer bepaald leden van de regeringspartij "Republican Party" en de politie; zie het verzoekschrift, p. 7) die naar eigen zeggen van verzoeker naar hem op zoek zijn (zie het verhoorverslag, p. 10).

De Raad stelt vast dat verzoeker echter handelingen stelde die onverenigbaar zijn met de door hem beweerde vrees voor die autoriteiten.

In dit verband kan verwezen worden naar zijn officiële scheiding op 13 november 2012, waarover hij verklaarde geen enkel probleem met de autoriteiten ondervonden te hebben tijdens de scheidingsprocedure (zie het verhoorverslag, p. 6).

Op 30 december 2012 vertrok verzoeker dan uit Armenië; vanuit Yerevan reisde hij in een toeristenbus naar Georgië. Hij verklaart dat hij daartoe zijn paspoort aan de groepsbegeleider gaf en dat deze laatste voor hem een visum regelde. Aan de grens Armenië-Georgië was het deze man die zijn paspoort toonde aan de grenscontrole; verzoeker zou daarbij geen enkel probleem ondervonden hebben (zie het verhoorverslag, p. 4- 5, p. 6, 7).

Welnu, als verzoeker effectief de problemen zou hebben gehad met de autoriteiten van zijn land, is het niet geloofwaardig dat hij kort vóór zijn vlucht nog ongehinderd een echtscheidingsprocedure kon doorlopen en probleemloos zijn land onder zijn eigen identiteit kon verlaten.

Betreffende het ontbreken van enig begin van bewijs over de klacht die verzoeker bij de politie indiende voor het voorval van 2 september 2012, stelt verzoeker dat hij hiervan geen bewijs heeft gekregen en dat in Armenië er geen kopieën van een proces-verbaal worden meegegeven. Hij voert aan dat hij thans geen bewijs meer kan opvragen, daar dit levensgevaarlijk is.

Omtrent de vaststelling dat verzoeker ondanks zijn problemen met de autoriteiten, geen hinder ondervond bij zijn officiële scheiding, stelt verzoeker dat zijn vrouw pas na de echtscheiding werd opgebeld door onbekenden. Hij meent tevens dat hem niet kan verweten worden dat zijn echtscheidingsprocedure probleemloos is verlopen, "*de vijand zou wel zo zijn eigen redenen hebben, die voor verzoeker niet verhuld zijn*" (zie het verzoekschrift, p. 5) en is van oordeel dat dit argument van de commissaris-generaal weinig overtuigend is.

De Raad stelt vast dat verzoeker zijn uitleg dat in Armenië de klager geen kopie van het proces-verbaal overhandigd krijgt, op geen enkele manier op objectieve wijze ondersteunt. Derhalve hecht de Raad aan deze blote bewering geen geloof.

Waar verzoeker aanvoert dat de "vijand wél zijn redenen zal hebben gehad om zijn echtscheidingsprocedure probleemloos te laten verlopen", repliceert de Raad dat dit ook een blote bewering betreft.

Ten slotte dient nog gewezen te worden op een aantal wezenlijke elementen uit het asielrelaas die verzoeker pas voor het eerst tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal vermeldt en waarover hij bij zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte (zie de "vragenlijst" van 18 januari 2013 p. 4, vraag 3.5).

Het gaat hier meer bepaald over de inbraak in zijn huis op 20 september 2012 waarbij volgens hem gezocht werd naar bezwarende documenten en USB-stick (zie het verhoorverslag, p. 8) en over zijn driedaagse vasthouding in de villa toen hij een klacht ging indienen bij de politie, waarbij hij er wel in slaagde te ontsnappen via het toiletraam (zie het verhoorverslag, p. 9).

Wat dit laatste betreft stelt de Raad vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niets zegt over een driedaagse vasthouding en ontsnapping maar het volgende verklaart: "*de dag dat ik alle bewijzen bij de politie bracht, werd me onmiddellijk duidelijk gemaakt dat ik me niet meer mocht moeien of ik zou problemen krijgen. Ik vroeg om de documenten terug te krijgen maar ze weigerden. De bedreigingen bleven aanhouden. Dit alles deed me besluiten om het land te verlaten*" (zie de "vragenlijst", p. 4, vraag 3.5).

Echter, van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties van bij het begin van zijn asielprocedure, op de hoogte brengt van alle redenen van zijn vlucht en alle meegemaakte feiten, des te meer als het gaat om zwaarwichtige feiten en vervolging vanwege de autoriteiten van het land dat hij ontvlucht is.

Het feit dat verzoeker heeft nagelaten deze twee wezenlijke elementen te vermelden, keert zich ook tegen de geloofwaardigheid van deze door hem aangehaalde feiten.

Het verweer van verzoeker dat "*dat werd niet gevraagd*" en "*ik heb enkel hun vragen beantwoord*" (zie het verhoorverslag, p. 13) is volgens de Raad niet afdoende en ontsloeg verzoeker niet om deze wezenlijke elementen zelf ten berde te brengen.

Verzoeker voert ook nog aan dat hij tijdens zijn eerste gesprek slechts zeer summier zijn verhaal heeft mogen brengen en hij pas op het Commissariaat-generaal vrijuit zijn asielrelaas heeft kunnen

uiteenzetten; de incoherenties die daaruit zouden voortvloeien, zijn volgens verzoeker, dan ook niet aan hem te wijten.

Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag echter worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364). Het feit dat het gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken beknopt is, ontslaat verzoeker niet van zijn verplichting kort de voornaamste elementen of feiten weer te geven. De Raad wees er reeds op dat de omissies geen details betreffen, doch raken aan de kern van zijn asielrelaas. Het niet vermelden ervan doet afbreuk aan de waarachtigheid van de voorgehouden feiten.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift ten slotte gelden *“dat hij sinds zijn aankomst in België door een psycholoog wordt gevolgd, doordat hij door stress en angst nog steeds niet bekomen is van wat hem overkomen is. De onzekerheid zou deze situatie nog erger maken. Ter ondersteuning van deze verklaring legt verzoeker een medisch attest dd. 6 mei 2013 neer. Hierin wordt melding gemaakt van de psychologische klachten van verzoeker die wijzen op een post-traumatische depressie. Volgens het medisch attest zouden zijn huidige klachten ontegenzeggelijk het gevolg zijn van de traumatische gebeurtenissen die hij in zijn land van herkomst heeft beleefd en die aanleiding hebben gegeven tot zijn asielaanvraag.”*

De Raad is echter van oordeel dat een attest geen sluitend bewijs uitmaakt voor de gebeurtenissen die verzoeker zou hebben beleefd.

I.c. kan de psycholoog immers enkel vaststellingen doen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt. De Raad wijst erop dat een attest enkel een ondersteunende werking heeft, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen (RvV, nr. 20.028 van 5 december 2008).

Bovendien stelt de Raad vast dat uit bedoeld attest niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure.

Uit het verhoorverslag van 4 maart 2013 blijkt dat het verhoor op normale wijze heeft plaatsgevonden. Uit de lezing van het verhoorverslag blijkt dat, wanneer aan verzoeker werd gevraagd zijn asielrelaas uiteen te zetten, hij in staat bleek op spontane wijze precieze, omstandige en gedetailleerde verklaringen af te leggen.

Noch verzoeker noch zijn advocaat die het verhoor aanwezig was hebben melding gemaakt van psychologische problemen waardoor verzoeker zich niet kon concentreren.

Uit het verhoorverslag (zie p. 14) blijkt wel dat de advocaat van verzoeker op het einde van het verhoor melding maakte van een regelmatig bezoek aan een psycholoog *“om alles op een rijtje te zetten en dat dat invloed kan hebben op wat hij hier vertelt”* en besloot dat het *“asielrelaas coherent is en dat alles duidelijk en zonder tegenstrijdigheden werd verteld”*.

Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS, 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Wat betreft de subsidiaire bescherming, stelt verzoeker een bewijs aan te brengen van het geweld dat door de ordediensten tegen hem gebruikt zou zijn; hij verklaart at zijn leven in gevaar is gezien hij niet gehoorzaamd heeft aan de heersende partijpolitiek. Zolang de partij “Hanrapetakan” aan de macht is, meent verzoeker dat hij door de autoriteiten gevisieerd zal blijven. Verzoeker besluit dat zijn leven in gevaar is, waardoor hij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

Wat betreft het bewijs van gebruik geweld door de ordediensten tegen verzoeker, stelt de Raad vast dat het een attest betreft van een psycholoog in Namen (België).

De Raad merkt vooreerst op het attest van 6 mei 2013 vermeldt blijkt dat verzoeker sinds mei 2010 in behandeling is bij deze psycholoog, terwijl verzoeker volgens zijn verklaringen pas op 6 januari 2013 in België is en zijn problemen in zijn land van herkomst situeert medio 2012.

Voorts moet worden opgemerkt dat dit medisch attest een aantal symptomen opsomt, waaruit blijkt dat verzoeker last heeft van depressieve buien, obsessieve symptomen en slaapproblemen. Nergens uit dit medische attest blijkt echter dat deze symptomen het gevolg zouden zijn van geweld dat door de ordediensten tegen verzoeker zou zijn gebruikt. Dit psychologisch attest kan dan ook niet worden beschouwd als een bewijs van het geweld dat tegen verzoeker zou zijn gebruikt door de autoriteiten.

Waar verzoeker verwijst naar zijn relaas in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 5 richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoekers relaas werd ongeloofwaardig bevonden zodat hij derhalve niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet (RvV, nr. 75.786 van 24 februari 2012).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen overige elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE